

Relaties & vorige levens

‘IK BEN JOUW KIND NIET!’

Iris heeft een verstoorde relatie met haar volwassen dochter. Ze spreken elkaar niet meer. Tijdens een consult vorige levens bij reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele wil Iris duidelijkheid. Begrip over hoe en waarom. Als tiener zei dochter Isabella vaak: 'ik ben jouw kind niet!' Zit er een vorig leven in de weg?

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Iris ziet er jonger uit dan zeventig jaar. Lang, slank, modern gekleed, sportief. Vriendelijk, begripvol. Spiritueel goed onderlegd, paranormaalgevoelig. Ze is op zoek naar antwoorden op vragen over haar inmiddels volwassen kinderen. Eén van die vragen gaat over Isabella, haar jongste dochter. Hun contact is verbroken. Iris: "Jaren geleden ben ik gescheiden van mijn toenmalige partner. Isabella nam het mij kwalijk, dat ik bij haar vader wegging." Na de scheiding liepen spanningen tussen moeder en dochter hoog op en Isabella verbrak het contact. Verdrietig zegt Iris: "Ik kan met al mijn kinderen goed overweg, nog steeds, maar bij haar was ik altijd bang iets verkeerd te zeggen of te doen. Van kleins af aan zei ze regelmatig, vooral wanneer ze boos was, dat ze niet mijn kind was." Zenuwachtig informeert ze 'of hun relatiebreuk met een vorig leven te maken kan hebben'?

Gestagneerde communicatie

Ter voorbereiding op het consult heb ik de door Iris ingevulde vragenlijst doorgenomen. Daarbij zoomde ik in op gezinsrelaties. Waarom wil dochter Isabella geen contact meer met haar moeder? Ik zag beelden uit andere tijden. Een forse man, een strijdvaardig type: moeder Iris als een Keltische man. Er was iets met een buit, een geroofd kind. Dat kind was Isabella van nu. Althans, hun huidige zielen in toenmalige lichamen. Wat exact was er lang geleden gebeurd? Pas als Iris tegenover me zit en haar aura zich mengt met die van mij, kom ik meer te weten over haar zielsenergie en haar vorige levens. Ze zegt: "Het doet me verdriet dat Isabella al acht jaar niet meer met me praat. Ik begrijp het waarom ervan niet." En dan begint de informatie die betrekking heeft op een gezamenlijk vorig leven van Iris en Isabella te stromen. Iris in de rol van een man die een kind rooft. Isabella als slachtoffer, een 7-jarig meisje dat daarna bij hem opgroeit tot jonge vrouw. Van pure schrik weet het meisje in eerste instantie niets uit te brengen. Later weigert ze te praten, boos op de man die haar wegrukte van haar ouders. Een traumatische ervaring voor een jong meisje, om haar biologische ouders van de ene op de andere dag kwijt te zijn. En nu, zoveel levens

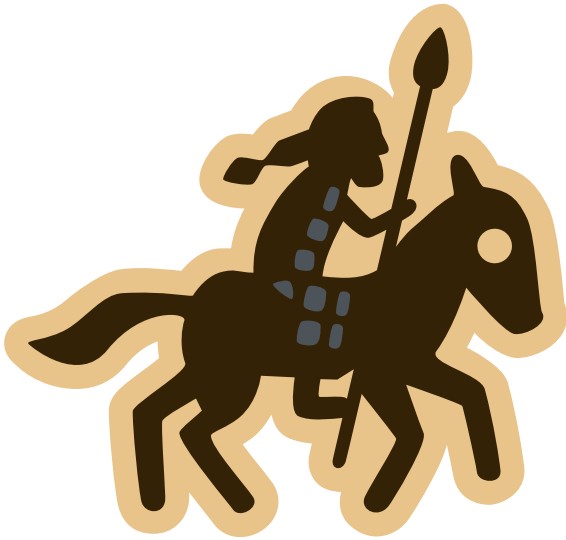
later, is die boosheid er nog steeds. Als ziel opnieuw geboren, bij een moeder die op onbewust niveau herinnert aan de man wiens dochter ze niet was. Niet verwonderlijk, dat Isabella als kind vaak boos was op Iris en riep: 'Ik ben jouw kind niet!'

Met Iris spreek ik over het verloop van dat voorbije leven. Gestagneerde communicatie herstellen begint bij het precies begrijpen van wat er destijds gebeurde. Waarom probeert ze al jaren, op allerlei manieren, het contact met haar dochter te herstellen? Wat kan er in de nabije toekomst anders tussen moeder en dochter in plaats van lang geleden tussen rover en geroofd kind? Iris vat het later op papier samen: 'Al jaren vraag ik mezelf af wat ik mijn jongste dochter toch aangedaan zou hebben in vorige levens. We hebben nu acht jaar geen contact en ook haar kinderen mogen geen contact hebben met mij. 'Misdadig' vind ik dit. Isabella was vanaf haar tienertijd moeilijk in de omgang. Hoe en wat ik ook deed of zei, ik moest bij haar altijd oppassen om de juiste woorden te gebruiken. Onze relatie was gespannen en lastig. Er was altijd wel iets wat ik verkeerd deed, al deed ik als moeder mijn uiterste best. Bij Marianne Notschaele zocht ik uit of het met vorige levens te maken kon hebben en dat was inderdaad zo...'

*'Weten hoe het in een ver-
veleden zat, is een nieuw
vertrekpunt om anders naar
een pijnlijke relatie van nu te
kijken'*

De roof en het 'misdadige' zwijgen

Iris vervolgt haar schrijven: 'In een leven, volgens mij in Schotland, was ik een rover die eropuit ging om te roven voor mijn heer en mijzelf. Het zat mij in het bloed en ik wist niet beter. Dat wat ik roofde, moest ik afstaan. Maar ik roofde ook voor mezelf. Ik was mij totaal niet bewust van enig kwaad of pijn dat ik een ander daarmee aandeed. Ik was zo opgevoed. Ik woonde in een soort hut van planken, een aangestampte aarden vloer en bezat wat armzalige spullen. Alles was donker, somber en vuil. Ik reed te paard door het land op strooptocht en zag me met zwaard en knuppel woest in het rond zwaaien. Op een dag was ik op de terugtocht naar de hut. Ik was in een kwaai bui, omdat ik geen buit bij me had. De mensen die ik tegenkwam en die op zandpaden liepen, liepen in de weg. Een meisje liep vlak voor mijn paard, met haar ouders naast haar aan de rechterkant. Een gezin dat op weg was naar de markt voor inkopen en verkoop van eigen gekweekte waar en zelfgemaakte spullen. Ik bukte me voorover en opzij, zodat ik dat meisje aan haar arm kon vastpakken en haar >

*‘Het leven is te kort om
geen contact te willen
hebben met personen
van wie je eigenlijk
houdt’*

zo in één beweging op kon tillen om haar vóór me op het paard te zetten. Er volgde een hoop geschreeuw zodra ik weg galoppeerde. Dat meisje krijste! Woest was ik en ik werd almaar kwader. Na een hele tocht te paard, kwamen we bij mijn hut aan, die verscholen lag in het bos. Er was wat ruimte omheen voor enkele spullen en het paard. Ook was er een zwerfhond. Het meisje was gestopt met krijzen en stomverbaasd over wat haar overkomen was. Ze wist zich geen raad, zo alleen met die enge boze man. Niemand verder in de buurt. De hond liep schuchter en bangig rond met zijn staart tussen de poten; een gebogen lijf, de kop naar beneden, glurend in het rond. Het dier wist hoe de man was en hield zich wijselijk op afstand.’

In de beschrijving is Iris overgestapt van ‘ik’ naar ‘die man’. Ze vervolgt: ‘Het meisje is daar opgegroeid tot een jonge vrouw. Woordeloos. Ze zei niets meer, zo boos was ze, nadat ze weggeroofd was van haar ouders. Van nijd sprak ze geen woord meer tegen de man. Overdag, als hij weg was, moest ze klusjes doen en had ze alleen de hond die af en toe kwam kijken op zoek naar etensresten en aandacht. Zoekend in de omgeving van de hut kwam ze telkens weer terug bij wat “thuis” voor haar werd. Alles was en bleef onbekend voor haar; de weg terug naar haar eigen dorp vond ze niet. Boos en stil was zij, en bleef ze. Af en toe nam de man voedsel en kleding voor haar en zichzelf mee, gejaagd of geroofd. Er werd ook weleens een “beloning” gegeven door zijn Heer als hij met andere mannen een grote “vangst” had. Het meisje dat een jonge vrouw werd, bleek een last te zijn. Geen communicatie, niets. Hij vond haar nutteloos. Ook als vrouw. Hij beleefde met haar niets om zijn lust te stillen en hij ging met andere vrouwen om. Gelukkig waren die wel aanhalig en vonden hem dusdanig aantrekkelijk dat ze het bed met hem wilden delen. Op den duur werd hij het zat en besloot zich van haar te ontdoen. Hij stak haar neer, gooide het dode lichaam op een plek waar wolven en andere beesten zich botvierden

© Tekst: Marianne Notschaele-den Boer, RHA Publishing, WWW.VORIGELEVENS.NL.

op haar en ruimde haar zo op. De rover was ik, het meisje mijn huidige jongste dochter.’

Spijt

Iris: ‘Vanuit de vrouw die ik nu ben, bied ik mijn spijtbetuingen aan, aan jou Isabella. Pas nu zie ik hoe verkeerd en misdadig dit was. Wat ik deed, jou wegrukken uit een liefdevolle omgeving met jouw ouders (wat een leed!) en het dorp, alles wat jou lief was. Hoe harteloos was ik! Ook had ik geen besef, dat wat ik deed slecht was. Totaal onschuldig was en voelde ik mij. In het besef nu, dat wij dit voorgaande leven met elkaar deelden, maak ik hiermee de oude emoties en energie los die ons nog hinderen. Ik hoef me niet meer schuldig te voelen, ik laat deze ballast los. Ik zie kleuren, tinten geel, die nu verdwijnen. Het licht van de liefde schijnt op ons; ik voel me blij en opgelucht. Oorzaak en gevolg. Mijn ziel is verheugd om dit alles te weten. Grote boeren laat ik. Ik laat oud zeer los.’

Of ik het verbroken contact tussen moeder en dochter op korte termijn kan herstellen, weet ik niet. De tijd zal het leren. Wel kon ik Iris laten zien wat op de achtergrond van de relatie met haar dochter meespeelde: traumatische gebeurtenissen uit een voorbij leven. Er waren nog twee andere levens die eveneens hun invloed lieten gelden op deze moeizame relatie. Mogelijk is ‘weten hoe het in een ver verleden zat’ een nieuw vertrekpunt om anders naar de pijnlijke relatie van nu te kijken. Misschien zet dochter Isabella, die al jaren geen contact wil met haar moeder, op een dag zomaar de zielsenergie-weegschaal gelijk. Na exact zoveel jaren geen woorden meer willen wisselen, als het aantal jaren dat het meisje bij de rover opgroeide en boos bleef zwijgen. Eén van de effecten van reïncarnatietherapie en het werken met inzichten uit vorige levens, is dat de energie tussen personen verandert. Iris is na het consult veel minder bezig met dagelijks denken aan haar dochter. Dat gaf ruimte, luchtte op. Ik ben benieuwd of en op welke termijn Isabella toenadering zoekt en haar moeder uitnodigt voor een gesprek. Het leven is te kort om geen contact te willen hebben met personen van wie je eigenlijk houdt. •